

1

Iki pabaisa prarijo jos kūno kultūros aprangą, Bitsės vakaras ėjo pagal planą.

Ji padarė namų darbus, susitvarkė kambarį ir „Mario Kart“ nugalėjo savo geriausią draugą Košą. *Dukart.* Pavarieniavę jie pripūtė čiužinį, kad Košas turėtų kur miegoti savaitgalį, kol jo tėvai bus išvykę, o pirmadienį kartu su Bitse ir jos tėčiu keliaus į Paryžių. Prieš baigiant dieną teliko viena užduotis.

– Transliuojam po trijų, dviejų... – Bitsė paspaudė nešiojamojo kompiuterio mygtuką, pasitaisė ausines ir palinko prie belaidžio mikrofono ant stalo. – Sveiki, įsijungę „Podingamą“, vietinę Odingamo kaimo žinių tinklalaide. Šiandien yra penktadienis, kovo dvidešimt devinta diena. Aš jūsų

vedėja Bitsė Vailder ir šią savaitę su manim yra mūsų sporto korespondentas...

– Košanas Ranasingas! – sušuko Košas savo šrilankietišką pavardę it futbolo komentatorius, skelbiantis įvartį. Sėdėjo šalia jos užsimaukšlinęs ant neklusnių juodų plaukų nudriskusią Odingamo futbolo klubo kepuraitę, apsirengęs savo įprastais apdribusiais marškinėliais ir treningu. – Kai kurie iš jūsų tikriausiai pažįstate mane kaip berniuką, kuris pristato jūsų laikraščius ir *netyčia* dviračiu pervažiuoja jūsų gėlių lysves. Ačiū poniai Haris iš Tilto gatvės, kad visada reaguoja taip atlaidžiai!

Bitsė megztinio rankove uždengė mikrofoną.

– Beje, ponias Haris *nereaguoja* atlaidžiai. Vakar mačiau ją rėkiant ant tavo mamos.

– Tikrai? – Košas patylėjo. – Gal iškirpk tą dalį.

Bitsė krestelėjo garbanotus šviesius plaukus ir kalbėjo toliau:

– Netrukus išgirsite Košo reportažą apie praėjusio vakaro futbolo varžybas tarp Odingamo ir Bleči Tauno. Bet pirma – svarbiausios naujienos. – Ji atsivertė savo patikimąją žurnalistės užrašų knygutę ir bandydama ignoruoti užgulusį nusivylimą perskaitė: – „Asfalto bėdos“: gyventojai nerimauja duobėms Bažnyčios gatvėje plečiantis. „Genialus vaizdelis“: vietiniai paukščių stebėtojai džiūgauja pamatę retą genį. Ir „Pokemonų lysvė“: Odingamo sodininkas išaugina Pikačiu formos pomidorą.

– Genialus vaizdelis, – nusikvatojo Košas. – Tai bene geriausias tavo kalambūras.

Bitsė vangiai jam šyptelėjo. Kad ir kaip mėgo kurti šmaikščias antraštes, norėjo, kad Odingame būtų įdomesnių naujienų. Visai nesuprato, kodėl tėtis persikėlė iš Londono į tokį nuobodų kaimelį vidur niekur, bet jei nori tapti profesionalia žurnaliste, turėjo pradėti nušviesdama savo gyvenamos bendruomenės įvykius. Net jei reikėjo kalbėti apie ką nors primenančias daržoves.

Ji išsispoksojo į kamštinę lentą virš savo stalo, nukabinėtą mamos rašytų straipsnių iškarpomis. Matilda Vailder žuvo automobilio avarijoje, kai Bitsei buvo penkeri, bet Bitsės tėtis Erikas nuolat apie ją pasakojo: kad ji buvo tyrimų žurnalistė BBC, keliavo po visą pasaulį tirdama svarbias istorijas, viešindama korupciją ir kovodama su neteisybe. Matilda taip pat aprašinėjo savo tyrimus žurnalistės užrašų knygutėje. Bitsė buvo pasiryžusi vieną dieną sekti jos pėdomis.

Dirstelėjusi į savo užrašinę, Bitsė jau ruošėsi pradėti reportažą apie kelio duobes, bet staiga namą supurtė grumantis bum.

– Kas čia dabar? – paklausė Košas. – Skambėjo kaip griaustinis... bet namo *viduje*.

Bitsė nusiėmė ausines. Girdėjo apačioje balsus – tėtis kalbėjosi su nepažįstamu pašnekovu. Išgirdus keistą gaidelę tėčio balse, Bitsei ėmė greičiau daužytis širdis.

Ji įsikišo užrašų knygutę į džinsų kišenę ir išlėkė pro atidarytas miegamojo duris. Laiptais kopė keistas šešėlis. Atrodė kaip didžiulio žvėries ilgais ūsais ir išpampusia galva siluetas.

– *Tėt?* – nedrąsiai šūktelėjo Bitsė. Jos tėtis turėjo keistą humoro jausmą; galbūt sumanė iškrėsti pokštą. – Tėti, ar tu?..

Bet klausimas užstrigo gerklėje, kai laiptais garsiai šnopusdamas užsiropštė vonios dydžio žiurkėnas. Visas jo kūnas buvo apaugęs violetiniu kaip ametistai kailiu, išskyrus pliką lopinėlį virš nosies, kur kyšojo dantytas juodas raganosio ragas. Violetinės žvėries akys sužibo pastebėjus skalbinių pintinę Bitsės laiptų aikštelėje. Šastelėjęs pastvėrė pintinę nagais, išsižiojo – parodydamas peraugusius iltinius dantis – ir susivertė jos turinį su sportine apranga ir kitais drabužiais į gerklę.

– Kas *tai*, po paraliais?! – išspaudė Košas, pašokęs nuo kėdės.

Bitsė susvirduliavo atbula. Sekundės dalį pamanė, kad jai vaidenasi – juk violetinis žiurkėnosis tikrai negalėjo būti tikras, – bet tai nepaaiškintų, kodėl Košas taip pat mato pabaisą.

– Nežinau! – leptelėjo ji ir nėrė už miegamojo durų. – Slėpkis!

Košas puolė per kambarį ir prisispaudė prie sienos šalia Bitsės.

– Ar manai, kad jis draugiškas? Ka, jei nori mus suryti?

Virpantis jo balsas tiko prie nejaukaus Bitsei paširdžius sugniaužusio jausmo. Žiurkėnosis tupėjo ant galinių letenų, graužė tėčio knygų lentynos turinį. Į jo dieta, regis, įėjo absoliučiai viskas...

– Turim nusigauti į pirmą aukštą, rasti mano tėtį – gal jam kas nutiko, – sukuždėjo beviltiškai tikėdamasi, kad jam viskas gerai. Žiurkėnosiui nudrožus į tėčio miegamąjį kitoje laiptų aikštelės pusėje, ji sutelkė drašą ir išsmuko pro duris. – Eime, dabar mūsų proga.

Juodu nutipeno link laiptų. Kaip ir dauguma Odingamo pastatų, Bitsės namas buvo senas, todėl grindlentės baisesiai girgždėjo. Ji drebančiais keliais sėlino į priekį bandydama atsimentyti tylas aikštelės vietas. Košas kruopščiai taikė į jos pėdas, ištiesęs rankas dėl pusiausvyros. Priėjusi laiptų viršų, Bitsė įsikibo į turėklą ir nuleido šlepetę ant viršutinės pakopos...

Bet jai perkėlus svorį į priekį tėčio miegamojo durys atsilapojo ir pro jas išropojo žiurkėnosis, krimsnodamas vieną iš jos tėčio darbo kaklaraiščių. Jo žandai buvo išsipūtę it paplūdimio kamuoliai, prigrūsti tiek įvairiausių formų guzų, kad žiurkėnosis vos prakišo galvą pro duris.

Bitsė sustingo pabaisai juos pamačius. Žvėris skubiai sušliurpė tėčio kaklaraištį ir nuleido ragą it nusilenkdamas.

Košas sudvejojo.

– Kas čia?..

– Kvyyy! – šaižiai sucypė žiurkėnosis ir pasileido į juos.
– Nedraugiškas! – spygtelėjo Košas ir pastūmė Bitę į priekį. – Greičiau!

Jie nukurnėjo po dvi pakopas iš karto, o žiurkėnosis įsirežė į sieną už nugaros. Laiptinė susiūbavo į visas puses it ištikus žemės drebėjimui. Nuo lubų pabiro tinkas, keli rėmeliai su nuotraukomis nukrito nuo sienų ir sudužo ant laiptų. Bitė kosėdama nuo prisirytų dulkių pasiekė pirmą aukštą ir nulėkė koridoriumi. Iš svetainės sklido balsai.

– Atiduok knygą! – suurzgė moteris.
– Negausi, – griežtai atšovė Bitės tėtis. – Ji tau nepriklauso.

Bitė skuosdama iš visų jėgų įlėkė pro duris pirma Košo ir čiūžtelėjusi sustojo vidury kilimo.

Priešais televizorių žingsniavo aukšta moteris juodais it varno plunksna plaukais. Bitė nebuvo jos mačiusi, bet su trumpa šukuosena paskustais šonais, tamsiu pieštuku apvestomis akimis, kariškomis kelnėmis ir sunkiais motociklininko batais viešnia atrodė impozantiškai.

– Bitse! – Erikas Vailderis sumirksėjo pro akinius plieniniais rėmeliais. Ant jo džemperio plėtėsi arbatos dėmės, po kojomis ritinėjosi tuščias puodukas. – Aš, ee, tik kalbėjau su netikėta viešnia. Veskis Košą į viršų ir...

Bet, jam nespėjus baigti, pro duris nuožmiai riaumodamas įlėkė žiurkėnosis. Nuo jo rago kabėjo sudraskytas tapetas, ūsai buvo apkibę dulkėmis, lyg būtų įsimurkdęs veidu

į cukraus pudrą. Padaras apsidairė po kambarį ir perliejo Bitę ir Košą nuožmiu žvilgsniu, lyg sakydamas: „Pasiruoškite sekti paskui savo skalbinius.“

Erikas įsitempė.

– Geriau pagalvojus, abu stokit už manęs. Tuoj pat!

Bitsė pastvėrė Košą už rankos, ir jie nėrė už artimiausios sofas.

– Tėti, kas čia vyksta? – paklausė uždususi. – *Kas* tai per padaras?

– Jis vadinamas *magikoru*, – atsakė Erikas, lėtai traukdamasis nuo žiurkėnosio. – Jie yra galingi žvėrys, iškerėti iš jausmų energijos. Ši rūšis iškerima iš godumo.

„Žvėris, iškerėtas iš godumo?“ Mintis taip šokinėjo Bitsės galvoje, kad ši ėmė svaigti.

– Nesuprantu. Ką jis čia veikia? Ir kas *ji* tokia?

Juodaplaukė nužvelgė Bitę kreivai šypsodamasi. Mūvėjo odines pirštines, vienoje ausyje kabėjo bronzinis durklo formos auskaras. Erikas perliejo ją piktu žvilgsniu, veide šmėstelėjo skausminga mina, kuri kartais pasirodydavo pasakojant apie Bitsės mamą.

– Paaiškinsiu vėliau. Tiesiog abudu laikykitės atokiau.

Bitsei krūtinę nutvilkę šaltis lyg pervėrus varvekliu. Iš kur jos tėvas visa tai žinojo? Ar turėjo nuo jos paslapčių? Nesuprantama.

Juodaplaukė nudrožė prie žiurkėnosio.

– Na? – griežtai paklausė, nužiūrėjusi išsipūtusius pabaisos žandus. – Ar radai knygą?

It supratęs moters klausimą, žiurkėnosis šnirpštelėjo. Pakrutino žandus, lyg gargaliuodamas burnos skalavimo skystį, išvėmė krūvą tėčio daiktų – subildėjo dvi poras batų, tuzinas astronomijos vadovėlių, ilgas juodas teleskopas ir vilnonis languotas chalatas su skylė rankovėje. Galiausiai jis išspjovė savaitės Vailderių nešvarius drabužius.

Juodaplaukė suraukusi nosį pažarstė seilėtą šūsni koja.

– Jos čia nėra. Medžiok toliau.

Žiurkėnosis šnirpštelėjo ir, skruostams susitraukus iki arbūzų dydžio, nukurnėjo prie įstiklintos spintos pasieny. Bitės įsitempė. Spintoje stovėjo jos mamos žurnalistikos apdovanojimų kolekcija ir keli suvenyrai iš kelionių.

Ji net pašoko, kai žiurkėnosis išdaužė stiklą, įkišo leteną ir ėmė ryti daiktus.

– Tėti, *daryk ką nors!*

Eriko veidas persikreipė. Jis dairėsi tai į Bitę, tai į žiurkėnosį, lyg grumdamasis su kažkokiu sprendimu. Galiausiai iš kelnų kišenės išsitraukė parkerį ir grasinamai nukreipė į juodaplaukę.

– Kai suskaičiuosiu iki trijų, turi pasiimti savo magikorą ir nešdintis. Vienas...

– Ką jis darys su *tu*? – sukuždėjo Košas Bitsei vėl pritūpus. – Aptaškys veidą rašalu?

Bitės papurtė galvą. Dar nebuvo mačiusi to parkerio.

– Du...

Moteris išpūtė šnerves.

– Neturiu tam laiko. Jei neatiduosai knygos, turėsiu pasiimti kitą geriausią dalyką. – Mostelėjo žiurkėnosiui. – Pasiruošk išgabenimui.

Žiurkėnosis pasišiaušė. Tuo pat metė statulėlę, kurią jau ruošėsi praryti, ir iššiepė Erikui dantis.

Erikas stipriau suspaudė parkerį. Bitsė pastebėjo, kad šio korpusas sušvito mėlyna spalva.

– Trys!

Iš parkerio tyliai spragsėdamas pasipylė spindinčių varinių dulkelių debesis. Jos sūkuriavo ore it pulkas varnėnų, susibūrė į storą, Bitsės šlaunies dydžio dešrą. Ši suspurdėjo, ir dalelės pažiuro į šalis...

...atidengdamos plevenantį sidabrinį vikšrą. Po permatoma oda jo kūnas atrodė sudarytas iš tiršto rūko, kuriame blykčiojo elektrinės kibirkštys.

Košui atvipo žandikaulis.

– Pasakyk, kad ir tu matai...

– Matau, – atsakė Bitsė, spustelėjusi jam ranką. Jai daužėsi širdis. Ar tėtis ką tik išbūrė – kaip jį pavadino? – *magikorą*?

Vikšras turėjo apskritą snukutį su mažyte juoda burna, švytinčiomis mėlynomis akimis ir trūkčiojančiomis antenomis. Lėkdamas oru jis kaitaliojo kryptį, lyg pats nežinodamas, kur skrenda.

Bitsės tėtis nusišypsojo vikšrui kaip senam draugui.

– Kvazarai, eikš čia. Man reikia tavo pagalbos.

Vikšras nuskriejo prie Eriko ir pasitrynė jam į šoną, smėlio spalvos Eriko plaukai pasišiaušė nuo statinio krūvio. Ar Kvazaras – magikoro vardas? Erikas buvo astrofizikas, kartą pasakojo Bitsei, kad kvazarai yra ryškiai šviečiantys branduoliai kosmose...

– Bet kokia kaina saugok Bitšę ir Košą, – griežtai paliepė Kvazarui Erikas. Tada bedė pirštu į žiurkėnosį. – Ir užgesink tą magikorą!

Išgirdęs įsakymą, Kvazaras atsisuko į žiurkėnosį. Pakrutinęs užpakalį šovė prie varžovo it didžiulė sidabrinė kulka. Žiurkėnosis suuzrgė ir nuleido ragą. Jam besiruošiant pulti, Kvazaras pabaisai į kojas paleido elektros išlydį.

Kambaryje garsiai sugriaudėjo, Bitsė net krūptelėjo. Žiurkėnosis cyptelėjo ir apsuptas dūmų šovė į lubas. Žviegdamas iš įsiūčio metėsi ant Kvazaro ir puolė draskyti nagais. Kambaryje ėmė skraidyti sudaužyti baldai, kai du magikorai kibo vienas kitam į kailį ir ėmė violetiniu ir sidabrinu viesulu raitytis po kambarį.

Besigrumiant žiurkėnosio leteną apšivijo stalinės lempos laidas. Lempa nulėkė per kambarį ir stipriai trinktelėjo Erikui į smilkinį.

– Tėti! – pašokusi šūktelėjo Bitsė.

– Bitse?.. – sulemeno jis, svirdamas į priekį. – Lik...

Bet tada jo akys subolavo, ir jis susmuko ant grindų it bulvių maišas. Nors Bitsė matė, kad jo krūtinė vis dar kilnojasi, kūnas nejudėjo.

– Atsargiai! – Košas timptelėjo Bitsei koją, ir ta pačiu laiku pasilenkė, nes jiems virš galvų pralėkė liepsnojanti stalo koja ir režėsi į sieną už nugaros.

Bitsė užsidengė veidą nuo liepsnojančių ant galvos lyjančių nuolaužų.

– Turim padėti tėčiui!

Bet jos balsą užgožė kitas griaustinis. Per lubas perbėgo žaibo pliūpsnis. Grindys sudrebėjo.

Tada kambarys nuščiuvo.

Bitsė įdėmiai įsiklausė, ar kas nesujudės, bet nieko neišgirdo.

– Ar jau baigta? – paklausė Košas, ištraukęs galvą iš po rankų.

Bitsė įsikibo į sofą ir pakilo ant kojų.

Kambarys atrodė it sprogus bombai. Sienos buvo išmargintos svilėisiais, ant grindų mėtėsi pagalvės ir sulaužyti baldai, iš suskilinėjusio televizoriaus šokinėjo kibirkštys. Vidury kilimo, kur seniau stovėjo kavos staliukas, gulėjo krūva skiedrų.

Bet labiausiai ją neramino ne padaryta žala. Apsidairius po kambarį, Bitsei gerkle burbuliuodama kilo panika.

Juodaplaukė moteris, žiurkėnosis, Kvazaras ir jos tėtis...

Jie visi pradingo.